

UZASADNIENIE

(...) Spółka Akcyjna w Ł. w pozwie wniesionym w dniu 14 lipca 2017 r. w postępowaniu nakazowym przeciwko E. W., P. W. oraz przedsiębiorstwu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosło o zasądzenie solidarnie od pozwanych kwoty 2.031.602,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia 1 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz przyznanie zwrotu kosztów procesu. Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z łączącej ją z pozwanym przedsiębiorstwem umowy leasingu, zabezpieczonej wekslem poręczonym przez pozostałych pozwanych.

(pozew k. 3 i 4)

Sąd Okręgowy w Łodzi wydał w dniu 28 lipca 2017 r. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 35)

Powyższy nakaz zapłaty został zaskarżony przez wszystkich pozwanych.

Skarżący wnieśli o jego uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu. Roszczenie powoda zostało zakwestionowane co do zasady i wysokości.

W ocenie pozwanych strona powodowa nie wykazała, by weksel został wypełniony w zgodnie z umową. Podniesiono, że leasingodawca nie wykazał, jakie wierzytelności wchodzi w skład dochodzonego roszczenia. Zarzucono, iż korzyści leasingodawcy wynikające z wcześniejszego rozwiązania umowy leasingu przewyższają sporną kwotę.

(zarzuty pozwanych: E. W. k. 44- 46; P. W. k. 47- 49 oraz (...) sp. z o.o. w S. k. 50- 52)

W odpowiedzi na zarzuty strona powodowa w dniu 3 kwietnia 2018 r. cofnęła pozew w zakresie kwoty 1.616.874,04 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi za okres od dnia 25 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty, zrzekając się w tym zakresie roszczenia i wnosząc o uchylenie w tej części nakazu zapłaty oraz umorzenie postępowania.

W pozostałym zakresie powód wniósł o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty w zakresie kwoty należności 414.728,26 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od dnia 25 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi wobec kwoty 2.031.602,30 zł za okres od dnia 1 marca 2017 r. do dnia 24 sierpnia 2017 r.

(odpowiedź na zarzuty k. 386- 389)

W odpowiedzi pozwani podtrzymali w dniu 29 maja 2018 r. swoje stanowisko wnosząc przy tym o zasądzenie im kosztów procesu proporcjonalnie do zakresu cofnięcia powództwa. Wskazano przy tym na różnicę rzędu 52.141,04 zł między kwotą uzyskaną z tytułu zbycia śmigłowca a wymiarem cofniętego roszczenia.

(pismo przygotowawcze k. 472 i 473)

Strona powodowa w dniu 21 października 2019 r. wyjaśniła, iż wartość pomniejszającą roszczenie, o którą cofnięto pozew, skalkulowano jako różnicę kosztów sprzedaży przedmiotu leasingu wobec sumy ceny netto uzyskanej ze zbycia śmigłowca i kwoty dyskonta.

pismo k. 609)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) SA w Ł., w charakterze finansującego, zawarł w dniu 1 marca 2016 r. z przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o. w S., w charakterze korzystającego, umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był śmigłowiec (...). Przedmiot leasingu miał zostać nabyty przez finansującego od (...) Sp. z o.o. za cenę oznaczoną na poziomie netto na kwotę 505.810 USD (art. 1 ust. 1 i 2 umowy). Wartość netto przedmiotu leasingu została przy tym określona na kwotę 2.068.965,22 zł.

Umowa została zawarta na okres do dnia 31 marca 2019 r., z możliwością wcześniejszego zakończenia w przypadku utraty, nienaprawialnego uszkodzenia lub zniszczenia przedmiotu leasingu. Zarazem finansujący pozostawał uprawniony rozwiązać umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli korzystający, mimo upomnienia i wyznaczenia mu dodatkowego terminu pozostaje w zaległości z jakimikolwiek płatnościami wynikającymi z leasingu (art. 2 umowy, §7 ust. 1 oraz 6.1 OWUL).

Korzystający pozostawał umownie zobowiązany do terminowego regulowania opłat leasingowych i innych umownie określonych płatności na rzecz finansującego (art. 3 ust. 1 umowy, § 1 ust. 8 OWUL).

Umowa przewidywała 38 opłat leasingowych, w tym opłatę wstępną w wysokości 636.206,80 zł brutto, płatną do dnia 31 marca 2016 r. oraz 35 rat w wysokości po 45.188,55 zł brutto, płatnych do 15-go dnia każdego miesiąca, począwszy od kwietnia 2016 r. oraz opłatę końcową w kwocie 508.965,44 zł brutto, płatnej do dnia 15 marca 2019 r. W przypadku opóźnienia w opłatach korzystający był zobowiązany bez osobnego wezwania uiścić zaległość z umownymi odsetkami za opóźnienie, obliczanych o dnia następnego po dacie wymagalności do dnia wpływu płatności na rachunek finansującego w wysokości odsetek od zobowiązań podatkowych (§ 5 ust 8 oraz 14 OWUL).

Zabezpieczeniem opisanej umowy były m.in. 2 weksle własne wystawione in blanco przez korzystającego i poręczone przez E. i P. W. (art. 4 ust. 1 umowy).

(umowa nr (...) k. 392 i 393; terminarz opłat k. 394; OWUL k. 396-403; specyfikacja przedmiotu leasingu, k. 404; tabela opłat i prowizji k. 406-409)

Zgodnie ze sporządzoną w dniu 7 marca 2016 r. deklaracją wekslową, (...) sp. z o.o. w S. złożył do dyspozycji (...) Sp. z o.o. w Ł. 2 weksle in blanco bez protestu.

Remitent miał prawo wypełnić każdy z weksli na sumę odpowiadającą wymagalnemu zadłużeniu wynikającemu z umowy leasingu z dnia 1 marca 2016 r. nr (...) w każdym czasie, do chwili spłaty wszelkich zobowiązań z umowy. Jako składniki zadłużenia wyszczególniono: opłaty leasingowe i inne świadczenia wynikające z umowy leasingu, odsetki za opóźnione płatności oraz inne świadczenia uboczne. Remitent miał prawo opatrzyć weksle datą płatności według swego uznania. Jako miejsce płatności wskazano siedzibę remitenta.

Za trasata poręczyli: P. W. oraz E. W..

(deklaracja wekslowa k. 8 i 9)

Ponadto, w nawiązaniu do umowy nr (...) sp. z o.o. w S., (...) SA w Ł. oraz (...) Sp. z o.o. w N. zawarły w dniu 8 marca 2016 r. porozumienie.

Na jego podstawie przekazujący – (...) S.A., jako nabywca śmigłowca (...), przekazał na rzecz przejmującego - (...) sp. z o.o. w S. prawa z umowy sprzedaży tego pojazdu oraz jego przynależności wraz z obowiązkiem zapłaty na rzecz sprzedającego części ceny w wymiarze 505.810 USD (§ 2 ust. 1, 2 i 4).

(porozumienie k. 474-476)

Na podstawie uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) SA w Ł. z dnia 14 lipca 2016 r. nastąpiło przejście przedsiębiorstwa przez (...) SA w Ł..

(postanowienie k. 17)

W toku realizacji umowy nr (...) korzystający nie regulował terminowo opłat leasingowych.

(okoliczność niesporna)

W konsekwencji tego (...) SA w Ł., pismem datowanym na dzień 27 sierpnia 2016 r., wezwał korzystającego do zapłaty powstałych zaległości w kwocie 115.068,52 zł do dnia 10 września 2016 r.

(wezwanie k. 410 i 411)

Na skutek podjętych rozmów w dniu 29 września 2016 r. (...) SA w Ł. zawarł z (...) sp. z o.o. w S. porozumienie restrukturyzacyjne nr (...).

Zgodnie z porozumieniem okres przedmiotowego leasingu został oznaczony do dnia 15 czerwca 2020 r., o ile nie zostałby rozwiązany lub wygasł z innych przyczyn (§2). (...) sp. z o.o. w S., jako korzystający z przedmiotu leasingu został zobowiązany do uregulowania do dnia 30 października 2016 r. należności za okres od lipca do września 2016 r. w wysokości 160.349,32 zł (§3 ust. 1) Do dnia poprzedzającego podpisanie porozumienia miały zostać naliczone odsetki za zwłokę od należności wymagalnych, które miały zostać uiszczone w oparciu o wystawioną w tym celu notę odsetkową (§3 ust. 2). Zrestrukturyzowany terminarz opłat leasingowych przewidywał uiszczenie do dnia 31 marca 2016 r. opłaty wstępnej w wysokości 636.206,80 zł, a następnie 46 równych rat w wysokości 34.852,41 zł każda do 15-go dnia każdego miesiąca, począwszy od lipca 2016 r.

W przypadku wypełnienia przesłanek dla rozwiązania umowy leasingu należności miały stać się wymagalne w terminach wynikających z pierwotnych postanowień umowy nr (...) (§3 ust. 4). Finansujący zastrzegł sobie prawo rozwiązania umów leasingu oraz zobowiązującej do sprzedaży w przypadku m.in. zwłoki w zapłacie (§5). Awaliści zobowiązania wyrazili zgodę na zawarcie wyżej opisanego porozumienia restrukturyzacyjnego.

(porozumienie (...) k. 412 i 413 wraz z terminarzem opłat leasingowych k. 414 i 415)

Korzystający nadal nie realizował postanowień zrestrukturyzowanej umowy.

(okoliczność niesporna)

W związku z tym, w dniu 7 października 2016 r. (...) SA w Ł. wystawił (...) sp. z o.o. notę odsetkową nr (...) kapitalizującą odsetki na kwotę 1.503,53 zł, zakreślając termin płatności wskazanego zobowiązania do dnia 28 października 2016 r.

(Nota odsetkowa k. 439)

Następnie, z uwagi na dalszą zwłokę w regulowaniu płatności, (...) SA w Ł. pismem datowanym na dzień 11 listopada 2016 r., wystosował do korzystającego ostateczne wezwanie do zapłaty do dnia 25 listopada 2016 r. kwoty 196.613,01 zł z tytułu zaległości przy realizacji umowy nr (...). Wynikała ona z sumy należności: z tytułu nieuregulowanej faktury nr (...) wystawionej na kwotę 34.852,41 zł płatnej do dnia 15 października 2016 r.; z tytułu noty odsetkowej nr (...) wystawionej na kwotę 1.503,53 zł na dzień 28 października 2016 r. oraz z kwoty 160.257,07 zł, wynikającej z porozumienia restrukturyzacyjnego wymagalnej od dnia 30 października 2016 r.

(ostateczne wezwanie k. 416 i 417)

Ostatecznie w piśmie datowanym na dzień 5 grudnia 2016 r. (...) SA w Ł., wskazując na opóźnienie w realizacji płatności, złożył oświadczenie o rozwiązaniu bez okresu wypowiedzenia umów nr (...) oraz zobowiązującej do sprzedaży. Wezwał do uiszczenia z tytułu zaległych opłat wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za zwłokę w wysokości 190.653,58 zł. Wskazano także miejsce zwrotu przedmiotu leasingu – lotnisko w M., zakreślając termin zwrotu do

dnia 19 grudnia 2016 r. (zgodnie z § 7 ust. 13 OWU, korzystający obowiązany był do zwrotu przedmiotu leasingu w terminie 7 dni).

(oświadczenie k. 418, OWU k. 396-403)

W określonym terminie śmigłowiec nie został zwrócony we wskazane miejsce.

(okoliczność niesporna)

W toku postępowania windykacyjnego zewnętrzny specjalista G. K. kilkakrotnie nawiązywał kontakt z posiadającym śmigłowiec przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o. w S.. Z prowadzonych czynności sporządzał na bieżąco raporty. Zlecenie otrzymał w grudniu 2016 r.

(zeznania G. K., k. 573- verte- 574- verte)

W dniu 4 stycznia 2017 r. nawiązał osobisty kontakt z wiceprezesem spółki. Wskazano imiennie pracownika, który miał odpowiadać za relokację śmigłowca.

(raport, k. 537 i 537- verte)

Wiceprezes wyrażał nadzieję na wznowienie wypowiedzianej umowy i deklarował spłatę zadłużenia. G. K. uznał przeprowadzoną rozmowę za nieprecyzyjną.

(zeznania G. K., k. 573- verte- 574- verte)

Następnie, w dniu 10 stycznia 2017 r. wykonano oględziny przedmiotu leasingu przy udziale rzeczoznawcy. Zabezpieczono także dokumenty rejestrowe i pozwolenia.

(raport k. 538 i 538- verte)

Dłużnik nie wywiązał się z deklaracji zwrotu, w związku z tym windykator podjął dalsze działania w celu odbioru śmigłowca. Zlecenie windykacyjne nie przewidywało pozostawienia śmigłowca w na terenie leasingobiorcy w miejscowości Ł..

(zeznania G. K. k. 573- verte- 574- verte)

W związku z tym 30 stycznia 2017 r. rozpoczęto przygotowania do odbioru śmigłowca, w tym czynności formalne warunkowane koniecznością zmiany w dokumentacji rejestrowej. W pierwszej kolejności wykonano przegląd śmigłowca i wskazano windykatorowi miejsce jego przetransportowania. G. K. odebrał w dniu 13 kwietnia 2017 r. śmigłowiec od M. W.. Zgodnie z raportem końcowym relokacja pojazdu nastąpiła pomiędzy 5 a 19 czerwca 2019 r.

(raport k. 539 i 539- verte, raporty k. 541-551; protokół zdawczo-odbiorczy k. 531 i 532 oraz protokół przekazania k. 533, zeznania G. K., k. 573- verte- 574- verte)

Za przeprowadzone czynności windykacyjne (...) SA w Ł. wystawiono fakturę na łączną kwotę 6.756,00 zł

(faktura VAT k. 534)

W związku z przetrzymaniem przedmiotu leasingu w okresie między 20 grudnia 2016 r. a 2 lutego 2017 r. (...) sp. z o.o. w S., na podstawie noty obciążeniowej nr (...), został obciążony karą umowną w wysokości 150.197,90 zł. Do zapłaty należności z tego tytułu określono termin do dnia 16 lutego 2017 r.

(nota obciążeniowa nr (...) k. 450)

W związku z kosztami windykacji (...) SA w Ł. wystawił w dniu 27 lutego 2017 r. wobec (...) sp. z o.o. w S. fakturę nr (...) na kwotę 2.214 zł brutto z terminem płatności zakreślonym na dzień 27 lutego 2017 r.

(faktura VAT nr (...) k. 451)

W związku z zaistniałą sytuacją następcą prawnym remitenta wypełnił weksel in blanco wskazując termin płatności sumy 2.031.602,30 zł przez trasata i awalistów na dzień 28 lutego 2017 r.

(kserokopia weksla, k. 10 i 10- verte)

Leasingowany w ramach umowy nr (...) śmigłowiec (...) został zbyty przez (...) SA w Ł. w dniu 22 sierpnia 2017 r. na rzecz (...) Finanse sp. z o.o. w W. za cenę 2.068.965,22 zł brutto, w tym kwotę 1.654.800,00 zł wartości netto.

(fakura VAT nr (...) k. 437)

W związku z dokonaną w następstwie tego w dniu 23 października 2017 r. wpłatą kwoty 1.669.015,08 zł wzajemny rozrachunek stron umowy nr (...) uznano wskazaną kwotą po potrąceniu kosztów sprzedaży i dyskonta.

Rozliczenie zostało dokonane w oparciu o zapisy OWU; w § 7 ust. 9.2 zastrzeżono, iż korzyści finansującego wynikające ze sprzedaży przedmiotu leasingu rozumiane są jako cena netto uzyskana ze sprzedaży, natomiast zgodnie z § 7 ust. 3.1 przy obliczaniu wysokości odszkodowania należnego finansującemu z tytułu wygaśnięcia umowy zastrzeżono możliwość doliczenia dyskonta oraz sprecyzowano sposób jego obliczania (§ 7 ust. 3.1 w zw. z § 7 ust. 11 OWU)

(lista płatności, k. 477, nota obciążeniowa k 479 OWU k. 396-403)

Okoliczności faktyczne: zawarcie między poprzednikiem prawnym powoda a pozwanym przedsiębiorstwem umowy nr (...) oraz powstania w wyniku jej realizacji zadłużenia pozostają poza sporem w sprawie. Bezsporne także było zobowiązanie wekslowe dopuszczające wypełnienie złożonego in blanco weksla na kwotę owego zadłużenia, którego spłatę małżonkowie W. poręczyli.

Sporna pozostała prawna interpretacja tych faktów; daty wydania przedmiotu leasingu wobec wypowiedzenia umowy oraz sposobu rozliczeń. Do tych kwestii Sąd odniósł się poniżej. W tym miejscu należy jedynie podkreślić, że wniosek, zgłoszony strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, został ostatecznie cofnięty (pismo k. 516).

W powyższym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Pozew został uwzględniony w części.

Bezspornym w sprawie jest fakt, że pozwana spółka wystawiła dwa weksle, poręczone przez pozwane osoby fizyczne. Jednak, z uwagi na treść wniesionych zarzutów, Sąd podjął badanie stosunku podstawowego łączącego strony, odwołując się do powszechnie przyjętego w judykaturze poglądu, iż Sąd rozpoznający zarzuty od nakazu zapłaty może na wniosek strony uwzględnić stosunek zobowiązaniowy, w związku z którym weksel został wystawiony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.04.2002 r., sygn. akt IV CKN 948/00).

Merytoryczna ocena roszczenia w niniejszej sprawie jest wynikiem rozkładu ciężaru dowodu oraz faktu nie sprostania wymogom dowodowym przez stronę pozwaną. Dodatkowym elementem, podkreślającym ciężar dowodu (a także prekluzje w zgłaszaniu wniosków dowodowych) jest kwestia trybu niniejszego postępowania; spór powstał w wyniku wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty. Zgodnie bowiem z art. 493 § 2 k.p.c. w zw. z art. 480³ § 2 k.p.c. (art. 493 § 1 k.p.c. obowiązujący w dacie wniesienia zarzutów), zarzuty nie zawarte w środku zaskarżenia objęte zostały rygorem utraty.

Kwestie ciężaru dowodowego w takich sprawach wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 września 2010 r., sygn. akt I CSK 641/09: „Podmiot, który występuje - jak strona powodowa - z powództwem o zapłatę, opartym na twierdzeniu,

że dochodzone roszczenie przysługuje mu na podstawie weksla własnego podpisanego przez jednego z pozwanych w charakterze wystawcy, a przez drugiego w charakterze poręczyciela za wystawcę, powinien do pozwu dołączyć poświadczający to weksel. Jest to dowód z jego strony konieczny, a zarazem - co do zasady - wystarczający. Pozwany przed tak uzasadnionym żądaniem może się bronić za pomocą różnego rodzaju zarzutów podważających zasadność tego żądania. Taki rozkład ciężaru dowodu w sprawach o żądanie zapłaty, które w całości znajduje potwierdzenie w treści weksla, jest zgodny z ogólną regułą wyrażoną w art. 6 KC (zob. art. 485 § 2 KPC; por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18.11.1999 r., I CKN 215/98, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 128, z dnia 24.10.2003 r., III CK 35/02, z dnia 22.06.2006 r., V CSK 86/06, z dnia 05.07.2007 r., II CSK 160/07 i z dnia 07.05.2009 r., IV CSK 549/08). Po wydaniu nakazu zapłaty na podstawie weksla pozwany powinien wszystkie okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe zmierzające do wykazania bezzasadności powództwa przytoczyć w zasadzie już w zarzutach od nakazu zapłaty (art. 495 § 3 KPC).”

Natomiast w analogicznym stanie faktycznym (w wyroku z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt I CSK 649/15), Sąd Najwyższy, powołując się na dotychczasowy dorobek judykatury wyjaśnił: „W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt V CSK 566/12, wyjaśniono, że ciężar wykazania korzyści w określony sposób i jej rozmiaru obciąża zawsze leasingobiorcę (art. 6 KC). Samo wykazanie, że leasingodawca z nienależytą starannością, gdyż po zbyt długim czasie, doprowadził do sprzedaży zwróconej mu rzeczy będącej przedmiotem leasingu nie zwalnia leasingobiorcy od konieczności przeprowadzenia dowodu, jaką realną, a nie jedynie potencjalną korzyść mógł uzyskać leasingodawca przez sprzedaż tej rzeczy, gdyby z należytą starannością doprowadził do jej sprzedaży.”

Jednocześnie – w odniesieniu do trybu postępowania – podkreślono: „Nie może też ująć uwagi, że postępowanie w sprawie toczyło się po wniesieniu zarzutów przez pozwanych od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym wydanego na podstawie weksla, co nakłada na pozwanych dodatkowe powinności w zakresie ciężaru dowodu co do podniesionych zarzutów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r., I CSK 641/09 i powołane w nim orzecznictwo). Zarzut naruszenia art. 6 KC przez przyjęcie, że ciężar dowodu tej okoliczności przeszedł na leasingodawcę nie był więc zasadny.”

W odwołaniu do powyższych zasad, które miały zastosowanie w niniejszej sprawie, Sąd uznał, że pozwani nie wzruszyli skutecznie twierdzeń pozwu – nie sprostali ciężarowi udowodnienia, że kwota, o którą wypełniono weksel, jest nieprawidłowa.

W pierwszej kolejności należy dostrzec, że pozwani w zarzutach od nakazu zapłaty podnieśli jedynie bardzo ogólny, nieskonkretyzowany zarzut dotyczący kwoty dochodzonej pozwem. W świetle powyższych analiz oraz treści przepisu art. 493 § 2 k.p.c. w zw. z art. 480³ § 2 k.p.c., należy stwierdzić, że nakaz nie został skutecznie wzruszony. Takie sformułowanie środka zaskarżenia świadczy o mylnym przyjęciu ciężaru dowodu w tej sprawie. Wszelkie zarzuty powołane w dalszych pismach uległy bowiem prekluzji.

W tym zakresie, kwestionując finansowy wymiar ostatecznie zmodyfikowanego powództwa, wskazano na korzyści uzyskane przez leasingodawcę na skutek zwrotu przedmiotu leasingu.

Postępowanie dowodowe nie wykazało innych korzyści poza ceną uzyskaną ze zbycia śmigłowca. Co do wartości potrącenia, strona powodowa w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu wyjaśniła rozbieżności kwotowej modyfikacji powództwa – wskazano na konieczność uwzględnienia kosztów sprzedaży przedmiotu leasingu, jak i powiększenia ceny netto o wartość wynikającą ze wskaźnika zdyskontowania. Uwzględnienie tych okoliczności wynika wprost z umowy łączącej strony (warunków OWU). Jednocześnie strona pozwana nie podniosła żadnych wątpliwości w przedmiocie kwoty modyfikacji, nie pojawiły się w tym zakresie żadne wątpliwości, nie prowadzono jakiegokolwiek postępowania dowodowego, które wzruszyłoby wysokość dokonanych potrąceń.

W zakresie sporu dotyczącego daty naliczania odsetek i kar umownych zastrzeżenia pozwanych także nie zostały dowiedzione. Przede wszystkim zeznania prowadzącego te czynności windykatorka wskazują na zasadność naliczeń.

Rozwiązanie umowy wskutek jej wypowiedzenia nie budzi wątpliwości. Zgodnie natomiast z umową, to na leasingobiorcy w tej sytuacji spoczywał obowiązek zwrot przedmiotu umowy, jego obciążały związane z tym koszty. Tymczasem, materiał dowodowy wskazuje, że pozwani nie podjęli w tym zakresie żadnych czynności, chcąc dalszych restrukturyzacji. Nie zwrócenie przedmiotu leasingu stanowiło więc ich ryzyko obarczone możliwością naliczenia kar umownych. Niezrealizowane deklaracje spłaty zadłużenia, konieczność skompletowania dokumentacji oraz wykonania wymaganego przeglądu uzasadniały obciążenie korzystającego opłatą z tytułu okresu spowodowanej tym zwłoki. Jednocześnie strona pozwana ogólnie kwestionująca koszty postępowania windykacyjnego w żadnym zakresie nie wzruszyła sporządzanej na bieżąco dokumentacji potwierdzającej prowadzenie czynności koniecznych w tym postępowaniu generujących koszty po stronie powodowej. Owe koszty z kolei, dawny finansujący pozostawał uprawniony zawrzeć w wierzytelności wekslowej na mocy łączącej strony umowy. Zgodnie z oświadczeniem powoda – koszty te zostały przez niego opłacone w oparciu o faktury wystawione przez podmiot zewnętrzny prowadzący windykację. W tym zakresie należy stwierdzić, że zgodnie z § 7 ust. 15 OWU (k. 402) koszty odzyskania przedmiotu leasingu (wobec jego niezwrócenia) muszą być finansującemu zwrócone. Skoro powód poniósł koszty w tej wysokości, pozwani obowiązani byli do ich zwrotu.

Nie sprecyzowano zarzutów dotyczących wysokości kwoty wynikających z przedstawionych przez stronę powodową wycień. Początkowo wątpliwości związane ze sposobem naliczania odsetek były wspierane wnioskiem o powołanie dowodu z opinii biegłego. Ostatecznie jednak wniosek ten cofnięto. Nie zostało więc także wykazane, aby obliczenia zawierały nieprawidłowości.

Tymczasem to „na pozwanych, którzy w zarzutach od nakazu zapłaty powołali się na to, że wpisana przez stronę powodową w wekslu kwota nie miała uzasadnienia w objętym zabezpieczeniem stosunku wynikającym z umowy leasingu, spoczywał ciężar dowodu tej okoliczności pod rygorem nieuwzględnienia wniesionych zarzutów. Konsekwentnie, na pozwanych spoczywała także powinność zaoferowania dowodów na poparcie przytoczonej okoliczności (art. 232 zdanie pierwsze KPC)” (tak wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 września 2010 r., sygn. akt I CSK 641/09). Jednocześnie podkreśla się skutki zaniechania w postępowaniu dowodowym: „na rozstrzygnięcie sprawy wpływ miało zaniechanie po jego stronie [pozwanego] jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej oraz że strona pozwana, wbrew spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu, wynikającemu z art. 6 KC w ogóle nie podjęła trudu udowodnienia swoich racji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2019 r., sygn. akt II CSK 431/18).

Podsumowując, nakaz zapłaty wydany w dniu 28 lipca 2017 r. w postępowaniu nakazowym należało na podstawie art. 493 § 4 zd. 2 k.p.c. utrzymać w mocy w części nieobjętej cofnięciem pozwu w zakresie roszczenia głównego i odsetek naliczanych wobec zmodyfikowanej należności głównej. Samo cofnięcie ze stosownym zrzeczeniem się roszczenia Sąd, w myśl art. 203 § 1 k.p.c., uznał za dopuszczalne. Postępowanie dotyczące objętej cofnięciem części roszczenia na podstawie art. 355 k.p.c. podlegało umorzeniu. Nakaz zapłaty podlegał natomiast uchyleniu w części dotyczącej odsetek.

Mimo wezwania strony powodowej (postanowienie k. 607 pkt 2b), wątpliwości związanych z datą ich naliczania, nie zostały one w ogóle wyjaśnione (odpowiedź k. 609 pkt b). Z samej odpowiedzi na zarzuty sformułowanej przez powoda wynika, że w związku ze sprzedażą przedmiotu leasingu kwota dochodzona pozwem została obniżona z dnia 25 kwietnia 2017 roku – z dniem sprzedaży przedmiotu leasingu. Mimo to, powód nadal naliczał odsetki do dnia 24 sierpnia 2017 roku. W świetle oświadczenia zawartego w odpowiedzi na zarzuty należało uznać to żądanie za nieuzasadnione i powództwo w tym zakresie zostało oddalone.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd odstąpił od obciążania pozwanych obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Powód ostał się ze swoim roszczeniem w 25 % biorąc pod uwagę zasadzoną kwotę główną z odsetkami i wartość odsetek skapitalizowanych od kwoty 2.031.602,30 zł (77.686,96 zł). W takim stosunku winny zostać rozliczone koszty postępowania.

Obie strony poniosły wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika (10.000 zł zgodnie z § 8 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1715). Zgodnie bowiem z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tj. z dnia 3 stycznia 2018 r., Dz.U. z 2018 r. poz. 265) do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Strona powodowa poniosła także koszty sądowe w wysokości 25.396 zł opłaty od pozwu.

Różnicę w poniesionych kosztach procesu, przy uwzględnieniu proporcji, w jakiej powód ostał się ze swoim roszczeniem, winna wyrównać strona pozwana. Sąd jednak na podstawie art. 102 k.p.c., odstąpił od obciążenia pozwanych tym obowiązkiem.

Sąd uwzględnił okoliczność, że powodowie znaleźli się w trudnej sytuacji materialnej. Postępowanie dotyczące zwolnienia od kosztów opłaty od zarzutów wykazało sytuację pozwanej spółki. Przeciwko spółce prowadzone są postępowania egzekucyjne, fiasko umowy także okazało się być wynikiem tej sytuacji majątkowej. Jednocześnie pozwane osoby fizyczne są ściśle związane ze spółką, ich sytuacja materialna jest wynikiem dochodowości firmy. Sąd miał na uwadze również okoliczności niniejszego postępowania – zasadniczy zarzut strony pozwanej (nie uwzględnienia w wyliczeniu korzyści uzyskanej przez finansującego) skutkowało cofnięciem powództwa w zasadniczej części $\frac{3}{4}$ roszczenia.

Z tych względów orzeczono jak w pkt 5 wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć stronie pozwanej przez jej pełnomocnika.